

Sygn. akt V ACz 408/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący SSA Aleksandra Janas (spr.)

Sędziowie SA Zofia Kołaczyk

SA Wiesława Namirska

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko Z. L.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Gliwicach

z dnia 29 lutego 2016 r., sygn. akt X GNC 57/16

p o s t a n a w i a : uchylić zaskarżone zarządzenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego orzeczeniu kończącemu sprawę w instancji.

SSA Wiesława Namirska SSA Aleksandra Janas SSA Zofia Kołaczyk

Sygn. akt V ACz 408/16

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 29 lutego 2016 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Gliwicach zwrócił pozew, na podstawie art. 130 § 2 k.p.c, gdyż brakująca część opłaty od pozwu, mimo wezwania do jej uiszczenia, nie została w terminie uzupełniona.

W zażaleniu powód wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego, a także o zwrot uiszczonej od zażalenia opłaty. Zaskarżonemu zarządzeniu zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1 a u.k.s.c. poprzez jego niezastosowanie w okolicznościach niniejszej sprawy i uznanie, iż strona powodowa winna uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż 1.000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z powołanym przez powoda przepisem art. 13 ust. 1 a u.k.s.c, który wszedł w życie 27 listopada 2015 r. w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych,

o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych.

W uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, której art. 7 wprowadził zmianę art. 13 u.k.s.c. wskazano, że wejście w życie proponowanej ustawy będzie pozytywnie oddziaływać na sytuację klientów banków poprzez wyrównanie pozycji podmiotu profesjonalnego i jego klienta w postępowaniu egzekucyjnym. Właśnie wysokość opłaty, która nie może przekraczać 1.000 zł, miała zagwarantować dostępność do sądu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych.

Jedną z czynności bankowych, wymienioną w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo bankowe jest udzielanie kredytów. W przedmiotowej sprawie powód dochodzi roszczenia wynikającego z umowy kredytowej nr (...) o kredyt w rachunku bieżącym zawartej przez pozwaną z Bankiem (...) S.A. Powód dochodzi zatem roszczenia wynikającego z czynności bankowej, chociaż sam stał się wierzycielem na podstawie umowy przelewu wierzytelności, na mocy której wstąpił we wszystkie prawa dotychczasowego wierzyciela. Pojęcie „roszczenie wynikające z czynności bankowych” rozumieć należy jednak szeroko, przemawia za tym ratio legis wprowadzonej nowelizacji, które podporządkowane jest interesowi klientów banków, jako podmiotom słabszym. Ponadto znowelizowany przepis nie wprowadza rozróżnienia w oparciu o kryterium podmiotowe, co oznacza, że wysokość opłaty uzależniona jest od charakteru czynności będącej źródłem zobowiązania („czynność bankowa”), a nie od tego komu aktualnie wynikająca z niej wierzytelność przysługuje.

Powyżej prezentowane stanowisko potwierdza uzasadnienie projektu ustawy z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która wprowadza zmianę art. 13 ust. 1 a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych

w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025, z późn. zm.). Z projektu wynika, że potrzeba zmiany podyktowana jest zbyt szeroko określonym zakresem zastosowania obniżonej, maksymalnej opłaty stosunkowej, co nie znajduje racjonalnego uzasadnienia aksjologicznego. W rezultacie bowiem przyjęcia pierwotnej zmiany art. 13 u.k.s.c. obniżoną stawkę stosunkową ponosiły zarówno banki jak i ich kontrahenci, zatem podmioty co do których takie obniżenie opłaty nie znajdowało żadnego uzasadnienia. Konieczna zatem stała się zmiana ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, którą wyłączono możliwość ponoszenia niższej opłaty stosunkowej przez inne podmioty, aniżeli konsument albo osoba fizyczna prowadząca gospodarstwo rodzinne.

Mając na względzie powyższe przyjąć należało, że opłata uiszczona wraz z pozwem wniesionym przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 1.000 zł, była w prawidłowej wysokości (art. 13 ust. 1 a u.k.s.c.).

Z powyższych przyczyn zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji o zwrocie pozwu nie odpowiada prawu, zatem nie może się ostać.

Zaskarżone postanowienie podlega zatem uchyleniu na podstawie. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Wiesława Namirska SSA Aleksandra Janas SSA Zofia Kołaczyk